

Sherpa rallye alebo odvaha nič netušiaceho...

Sherpa rallye. Súťaž horských nosičov. Už dávno mi táto každoročná, prevažne tatranská, záležitosť víťala v hlave. Až raz, písal sa rok 2009, som prišla na letné SVTS stretnutie na Popradskom plese a kto tu nebol ako hlavný hosť... Sám Viktor Beránek – chatár z Chaty pod Rysmi. O živote v horách, nosičoch a všetkom tom okolo rozprával tak úchvatne a pútavo a hlavne úprimne, že sme z toho boli všetci namäkko. Prvý deň nám Viktor premietol svoj filmík „365 dní nad oblakmi“ a druhý deň film zo Sherpa rallye 2008. Zároveň nás pozval na jubilejný 25. ročník, ktorý sa uskutoční práve v Slobodnom kráľovstve Rysy.

Moja duša zahorela intenzívnejšou túžbou ako inokedy. Termín mi nevyhovuje... Ale ako to už chodí... „keď niečo naozaj chceš, celý vesmír sa spojí, aby sa to stalo“. A ja zrazu zisťujem, že dotýčny víkend s nedeľou 26. 9. mám voľný. Už sa iba odhodlať. No ako sa ukázalo, problém odhodlania sa mi nebol pripustený. Keďže som sa pred PREVYKOM nevdojak preriekla, že nad takým niečím uvažujem, účasť mi automaticky prischla – chceš či nechceš.

Víkend pred súťažou trávim s PREVYKOM v Tatrách. Tam hore je už meter a pol snehu. Proti svojej vôli, ale predsa, vynášam na Sliezsky dom v rámci tréningu 27 kg batoh, z ktorého hore vylejem 18 l vody do plesa... Nedá sa mi opomenúť myšlienky pri tejto „nevyhnutnej tréningovej“ vynáške, simulujúcej kolobeh vody v prírode. Nemôžem si nahovoriť, že robím dobrý skutok. Dokonca si nemôžem povedať ani inak na horách moju obľúbenú vetu: „ale inak som úplne normálna“, lebo tento krát naozaj nie som. A asi iba moja tvrdohlavosť ma donúti už počas cesty neustúpiť a vodu vyvliecť až hore. Druhý deň víkendu vynášam na Chatu pod Rysmi 10 l kanister s benzínom (batoh má spolu cca 15 kg), a aj keď je po ceste ešte viac snehu, v porovnaní s predchádzajúcim dňom si pripadám ako na prechádzke. A ešte k tomu robím aj dobrý skutok J.

A je to tu. Deň D sa blíži. Súťaž je až v nedeľu a tak v sobotu iba zľahka prechádzkujeme na Zamkovského chatu a zabezpečujeme sľúbenú štrúdlu pre Viktora. Poobede prichádza nepríjemný pocit, že na mňa čosi lezie (rozumej choroba). Robím všetko, čo je v mojich silách, aby to tak nebolo, no darmo. Nad ránom sa budím s poriadne boľavým hrdlom a napoly malátna. No môj podporný tím v zložení Peter Kalenský a Rišo Bodnár sa tvária akoby nič a tak mi nič iné neostáva ako dúfať, že to nejak zvládnem.

Mám šťastie, a od električky ku štartu na Popradskom Plese sa dostávam hromadným odvozom. Kým dorazí pešo môj podporný tím, mám už nafasovaný zvyšok nákladu (sirupy, ryža, konzervy) do potrebnej hmotnosti 20 kg a prvý raz zbalený batoh. Ten ale ešte niekoľkokrát prebaľujem v snahe nájsť optimálnu polohu pre každú vec a ideálne nastavenie každého popruhu. Chlapi nakoniec nesú miesto 60 kg iba 50 kvôli snehu na trati. Pripevňujem pretekárske číslo „31“, spod ktorého vykúka z predného vrečka batohu Viktorova štrúdl'a. Hotovo.

Čakanie na štart, kým budú mať všetci pretekári navážený a zbalený náklad, kráti veľmi príjemnou hudbou, priam zvädzajúcou do tanca, kapela Sherpa band. Stretávame sa tu aj s Peťom Valom, ktorý bol s nami toho roku tiež v Alpách a taktiež ide súťažiť. Posledné rady a príkazy členom môjho podporného tímu, posledný telefonát Tinke (moja morálna podpora na diaľku - ďakujem), stupňujúca sa úzkosť. A je to tu.

Tesne pred štartom prichádzajú vtipné úvodné slová organizátorov, predstavenie poroty „pre umelecký či erotický dojem“ a už sme nachystaní v dvoch radoch na štart. Viktor rozkazuje Sherpa bandu kankán a nás 16 kusov nežného pohlavia v prvom rade s naloženými batohmi vyhadzuje nožičkami čo to dá. Po tejto niekoľkominútovej zákernej rozcvičke je vyhlásený už naozaj štart a tak sa seriózne rozbehne od chaty do prvého kopca. Po piatich minútach si spomínam na úvodné slová Jara Švorca, že sa čuduje, že sme až toľkí prišli spáchať hromadnú samovraždu. S tou samovraždou mal asi fakt pravdu. Hovorí sa tomu „ODVAHA NIČ NETUŠIACEHO“. Môj cieľ, byť aspoň predposledná (z dievčat) sa rozpadol na kúsky. „Je mi jedno, že budem posledná, chcem to len prežiť.“ To bola jedna z mála viet, ktoré som počas vynášky povedala. Na viac nebolo síl. Krátko na to prišla veta druhá: „Ja som tak blbá...“ Na túto výčitku sama sebe som dostala od Riša odpoveď: „Veď vieš prečo to robíš!“ Tento raz skutočne neviem, či ma ovládnutie sa nereagovať na túto čistú provokáciu nestálo viac energie, než by ma stála samotná odpoveď **J**.

Kým som sa konečne rozdýchala a našla si ako taký rytmus, sme pri odbočke na chatu pod Rysmi. Čaká ma pre mňa najhorší úsek – nekonečný výstup ku Žabím plesám. Idem si svojím tempom a ani žiadny akokoľvek atraktívny zadok predom mnou (či v červených kevlarových gatiach či iný) ma nedonúti ísť rýchlejšie. Dvakrát na pár sekúnd zastanem, aby som sa napila z camelbagu – používam ho prvý raz, tak mi to chvíľu trvá. Neskôr už mám prax a pijem počas chôdze. Výstup ide po značke a trasa je občas značená aj obrázkami sporo odetých diev sťaby výhier. Aby mi nebolo ľúto, pri prechádzaní okolo všetkých členov Dobrovoľného zboru tatranskej HS, ktorí zabezpečovali bezpečnosť na trati, ma Peťo ubezpečuje, že oni sú výhrami pre dievčatá **J**.

A sme pri mojich obľúbených Žabích plesách. Zapózujem lastovičkou pre fotografa a ideme ďalej. Zrazu ma ako srnka obehne jedna zo súťažiacich. No asi ju to stálo tiež dosť síl, lebo po krátkej chvíli obiehajú znova ja ju. Blížime sa k reťaziam. Šťastlivo sa nám podarí uniknúť smrtke čakajúcej na svoju dnešnú obeť, ktorej sa mimochodom nedočkala. Všetci súťažiaci svoju púť úspešne zvládli až do konca. Tu sa stretávam s ďalšou súťažiačou, s ktorou sa dotahujeme a bičujeme k heroickým výkonom až do cieľa. Obiehanie v snehu ale vôbec nie je jednoduché a tak sa naše doterajšie poradie nemení, ona ostáva vpredu a ja vzadu.

A teraz to najlepšie. Chlapci z môjho podporného tímu – Rišo s Peťom – sa naozaj snažili a podporovali ako sa dalo, za čo im patrí veľká vďaka. Snažili sa ma motivovať tak veľmi, že vymysleli počas vynášky, že ak sa umiestnim do 10. miesta, na budúcoročnú Sherpa rallye pôjdu súťažiť oni a ja môžem ísť len ako ich doprovod. Keď som počúvala tieto sľuby, nemala som ani len tušenie, koľká som. O to sladnejší bol môj pocit v cieľi, keď som sa dozvedela, že som s časom 1:37:13 skončila na 8. mieste! Okrem dobrého pocitu, že som to aj s chorobou prežila a skončila dokonca tesne v prvej polovici, bol tento ich sľub mojou najkrajšou výhrou a už teraz sa teším na budúci ročník! Týmto Vás zároveň srdečne nabádam pridať sa ku mne do budúročného podporného a trénerského tímu alebo vyskúšať na vlastnej koži, čo je to „odvaha nič netušiaceho“... **J**

Veronika